

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-174)

Jul (1) / 2014

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம் 5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 7
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....10
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....17
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....21

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 151)

936. சதுரச்ர:

தன்னுடைய மஹிமைக்கு ஏற்றபடி துன்பத்தின் காரணமாக கூக்குரல் எழுப்பிய கஜேந்தரன் உள்ள இடத்திற்கு தன்னுடைய திவ்யமான ஆபரணங்கள் அரைகுலைய ஓடி வந்தான் என்றாலும், மிகவும் அற்பமான நீரில் வசிக்கும் பூச்சி மீது சீறியபடி வந்தான் என்றாலும் தன்னுடைய செயல்பாடுகள் சீரியதாக உள்ளவன் ஆவான்.

937. கபீராத்மா

இவ்விதம் கஜேந்தரன் போன்று சரணாகதி செய்யாதவர்கள் நான்முகன் போன்றவர்களாக இருந்தாலும், அவர்களால் தன்னை தனது இருப்பிடத்திலிருந்து அசைக்கவும் செய்ய இயலாதவன்.

938. விதிச:

மிகவும் பணிவுடனும் நடுங்கத்துடனும் துதித்தாலும் அந்த நான்முகன் முதலானவர்களின் வாக்குகளுக்கு எட்டாதபடி உள்ளவன்.

939. வ்யாதிச:

அந்த நான்முகன் முதலானவர்களுக்கு, அவர்கள் விருப்பத்தின்படி அந்தந்த பதவிகளை அளிப்பவன்.

940. திச:

கஜேந்தரன் போன்று அவர்களைத் தனக்கு அந்தரங்கமாக இருக்கும்படிச் செய்யாமல், அவர்களுக்குக் கட்டளைகள் அளித்து நியமிப்பவன். கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் - கஜேந்தர மோசுணம் த்ருஷ்ட்வா ஸர்வேந்தரபுரோகமா: ப்ரஹ்மாணமக்ரத: க்ருத்வா தேவா: ப்ராஞ்ஜலயஸ்ததா - கஜேந்தரனைக் காப்பாற்றியபோது இந்த்ரன் தலைமையில் நான்முகன் முன்னிலையில் அனைத்து தேவர்களும் கை குவித்து எங்கும் நிறைந்தவனாகிய நாராயணனை வணங்கி நின்றார்கள்
- பெளஷ்கர ஸம்ஹிதை - வவந்திரே மஹாத்மாநம் ப்ரபும் நாராயணம் ஹரிம் விஸ்மயோத்புல்லநயநா: ப்ரஜாபதி புரஸ்ஸரா: - கஜேந்தரனை காப்பாற்றிய அந்த நாராயணனே, ஸம்ஸாரம் என்னும் விலங்கை அறுக்கும் ஸ்ரீஹரி ஆவான்

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 174)

பூர்வபக்ஷம் - இங்கு இந்த்ரன், ப்ராணன் போன்ற பதங்கள் ஜீவாத்மாவையே குறிப்பதாகக் கொள்ளவேண்டும். ஏன்? இந்த்ரன் என்ற பதம் பொதுவாக ஜீவாத்மாவையே குறிப்பதாகப் பயன்படுத்தப்படுவதாலும், இந்த்ர பதத்தோடு ஒரே வேற்றுமையில் ப்ராணன் என்ற பதம் ஜீவாத்மாவையே குறிக்க உபயோகிக்கப்படுவதாலும் ஆகும். கௌஷீதகீ உபநிஷத்தில் (3-1) - த்வமேவ வரம் வ்ருணீஷ்வ யம் த்வம் மநுஷ்யாய ஹிததமாம் மந்யஸே - மனிதனுக்கு எது நன்மையை அளிக்கும் என்று நீ தீர்மானிக்கிறாயோ, அதனையே எனக்கு வரமாகத் தரவேண்டும் - என்ற ப்ரதர்த்தனனால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்ட இந்த்ரன் என்ற ஜீவாத்மா, (3-1) - மாமுபாஸ்ஸவ - என்னை உபாஸிப்பாய் - என்று கூறினான். மனிதனுக்கு மிகவும் உயர்ந்த நன்மை என்பது மோக்ஷமேயாகும்; இதுவே இங்கு விண்ணப்பிக்கப்பட்டது. சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-14-2) - தஸ்ய தாவதேவ சிரம் யாவந்ந விமோக்ஷயே அத ஸம்பத்ஸ்யே - சரீரம் நீங்கும்வரை மட்டுமே உபாஸகன் ஒருவனுக்குத் தாமதம் உண்டு, சரீரம் விழுந்ததுடன் அவனுக்கு மோக்ஷம் கிட்டுகிறது - என்ற வரியில் ஜகத்காரண வஸ்துவை உபாஸிப்பவனுக்கே மோக்ஷம் உண்டு என்று கூறப்பட்டது. ஆகவே இங்கு ஜீவாத்மாவாகக் கூறப்பட்ட இந்த்ரனே ஜகத்காரணமான ப்ரஹ்மம் ஆவான்.

ஸித்தாந்தம் - இது தவறான வாதமாகும். இங்கு ப்ராணன் போன்ற பதங்களால் கூறப்படுவது ப்ரஹ்மமே ஆகும்; இப்படியே ஓதப்படுகிறது. இந்த்ரன் மற்றும் ப்ராணன் ஆகிய பதங்களால் கூறப்பட்டது ஜீவாத்மா அல்ல, அவனைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான உயர்ந்த ப்ரஹ்மமே ஆகும். இவ்விதம் கொண்டால் மட்டுமே கௌஷீதகீ உபநிஷத் (3-8) - ஸ ஏஷ ப்ராண ஏவ ப்ரஜ்ஞாத்மா ஆநந்தோ அஜரோ அம்ருத: - ப்ராணன் எனப்படும் அந்த ஆத்மா ஆனந்தமாகவும், வயோதிகம்

அற்றவனாகவும், மரணம் அற்றவனாகவும் உள்ளான் - என்ற வாக்கியத்தில் உள்ள ப்ராணன் என்ற பதம் பொருந்துவதாக உள்ளது.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 174)

நம: என்பது ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவன் என்பதை

உணர்த்துகிறது

மூலம் – ஈச்வரனுக்கு ப்ரதமாக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருதியிலே சொன்ன ஸர்வரக்ஷகத்வம் உபாயாதிகாரிகள் பக்கல் ஏதேனும் ஓர் உபாயத்திலே ப்ரேரித்துக் கொண்டே வரக்கடவது. ஜீவன் ஸ்வரக்ஷணார்த்தமான உபாயாநுஷ்டானத்திலும் பராதீநகர்த்தாவாகையாலும், இவ்வுபாயம் அனுஷ்டித்தாலும் பலப்ரதாநரூப ரக்ஷை பண்ணுவான் ப்ரஸந்நனான ஸர்வேச்வரனாகையாலும் ப்ரதாமாக்ஷரத்திலே ப்ரக்ருதியாலே சொல்லப்பட்ட அவனுடைய ஸர்வரக்ஷகத்வமே இந் நம: சப்தத்தாலும் த்ருடக்ருதம். இப்படி ப்ரதமசதுர்த்தியாலே ப்ரதிபந்நமான ஈச்வரனுடைய நிருபாதிக ஸர்வ சேஷத்வமும் ஜீவனுக்கு ஏதேனும் ஒன்றையும் பற்ற நிருபாதிக ஸர்வசேஷத்வம் கழித்த முன்புற்ற யோஜனையாலே த்ருடக்ருதமாயிற்று. இஜ்ஜீவனுக்குள்ள ஸ்வாதந்தர்யமும் “பராத்து தச்சேத:” என்கிற ந்யாயத்தாலே நிருபாதிக ஸ்வாதந்தர்யனாய் ஸர்வார்த்த ப்ரவ்ருத்தனான பரமாத்மா வடிவாக வந்தது. அப்படியே வஸ்த்வந்தரங்களைப் பற்ற இஜ்ஜீவனுக்கு சேஷத்வமும் நிருபாதிக சேஷியான அவன் ஸர்வார்த்தமாகக் கொடுக்க வந்தது.

விளக்கம் – ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதன் மூலம் உணர்த்தப்படும் “ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவன்” என்னும் பொருளானது, அதற்கான உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளுபவர்களிடம் உள்ள ஏதேனும் ஒரு உபாயத்தின் அடிப்படையில் உண்டாகிறது. ஜீவன் தானாக ஒரு உபாயத்தைக்

கைக்கொண்டாலும், அதற்கான செயல்பாடுகளைச் செய்ய அவன் ஸர்வேச்வரனையே நாடவேண்டும் என்பதாலும், அந்த உபாயத்தை ஜீவன் செய்தாலும் அதற்கான பலனை அளித்துக் காப்பாற்றுபவன் கருணை நிறைந்த ஸர்வேச்வரன் என்பதாலும், ப்ரணவத்தின் தொடக்க எழுத்தான “அ” என்பதால் கூறப்பட்ட “ஸர்வேச்வரன் அனைத்தையும் ரக்ஷிப்பவன்” என்னும் கருத்தே “நம:” என்பதன் மூலமும் உறுதியாகிறது. இதே போன்று ப்ரணவத்தின் முதல் எழுத்தான “அ” என்பதில் உள்ள நான்காம் வேற்றுமை மூலம் உணர்த்தப்படுவதான “ஸர்வேச்வரன் அனைத்திற்கும் இயற்கையான எஜமானன்” என்பதும், ஜீவனுக்கு இயல்பாகவே எதுவும் அடிமையல்ல என்று முன்பு கூறப்பட்டதால் தெளிவாகிறது. ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-40) - பராத்து தச்சேத: - ஜீவனுடைய கர்த்ருத்வம் பரமாத்மாவின் வசப்பட்டது - என்று கூறுவதால், ஜீவாத்மா சுதந்திரமாக ஒரு செயலைச் செய்வது போன்று தோன்றுவது எதனால் என்றால், அவனுடைய இயல்பான எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் அவ்விதம் செய்ய அனுமதி அளித்ததால் ஆகும்.

ஸ்ரீமாந் ஸ்வதந்த்ர: ஸ்வாமீ ச ஸர்வத்ராந்யாநபேக்ஷயா

நிரபேக்ஷ ஸ்வதந்த்ரத்வம் ஸ்வாப்யம் சாந்யஸ்ய ந க்வசித்

பொருள் - பெரியபிராட்டியின் நாயகனான ஸர்வேச்வரன் அனைத்து வஸ்துக்களிலும், மற்ற யாரையும் நாட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் சுதந்திரமாகவும், எஜமானனாகவும் உள்ளான். வேறு யாருக்கும் எந்த விஷயத்திலும் மற்ற யாரையும் நாட வேண்டிய அவசியம் இல்லாமல் சுதந்திரமாகவும், எஜமானனாகவும் இருக்கும் நிலை இல்லை.

தாஸஸ்ய நமஸச்சேமௌ ஸாரௌ தேசிக தர்சிதௌ

அநந்ய சரணத்வாதே: அதிகாரஸ்ய ஸித்தயே

பொருள் - ப்ரணவம் மற்றும் “நம:” ஆகிய இரண்டின் இந்த ஆழ்கருத்துக்கள், மற்ற உபாயங்களைக் கைக்கொள்ளாமல் இருத்தல் முதலான தகுதிகள் கிட்டுவதற்காக ஆசார்யர்களால் உபதேசிக்கப்பட்டவை ஆகும்.

மூலம் – லோகத்தில் ஸ்வாமிதம் ஸ்வாதந்தர்யங்கள் அபிமதங்களாயும், தாஸத்வ பாரதந்தர்யங்கள் அநபிமதங்களாயும் தோற்றுகிறது கர்மோபாதிகமாகவத்தனை. இங்கு ப்ரணவ நமஸ்ஸுக்களிலே சொன்ன தாஸத்வமும் பாரதந்தர்யமும் தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களாகையாலே தத்வ வித்துக்களுக்கு அநுகூலங்கள்.

விளக்கம் – இந்த உலகில் எஜமானனாக உள்ள தன்மை, மற்றவர்களுக்குக் கட்டுப்படாமல் உள்ள தன்மை ஆகிய இரண்டும் பொதுவாக விரும்பப்படுகிறது; அடிமையாக உள்ள தன்மை, மற்றவர்களுக்கு அடங்கி நடக்கும் நிலை ஆகிய இரண்டும் பொதுவாக விரும்பப்படுவதில்லை. இவ்விதம் உள்ள நிலை பூர்வகர்மங்களால் ஆகும். ஆனால் ப்ரணவம் மற்றும் “நம:” என்பதால் கூறப்படும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடிமையாக உள்ள நிலை, அவனுக்கு வசப்பட்டு இருத்தல் ஆகிய நிலை இரண்டும், ஈச்வர ஸம்ஹிதையில் - தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே – நாம் அனைவரும் இயல்பாகவே அவனுக்கு அடிமைகள் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை ஒட்டி உள்ளதால், உண்மையை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களுக்கு ஏற்புடையவே ஆகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 133)

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்னென்னில்;

அவதாரிகை - இப்படி ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் லபியாமையா லாத்மோஜ்ஜீவநத்துக் கிரண்டும் வேணுமென்னுமத்தை தர்சிப்பித்த அநந்தரம், பாகவத விஷய ஸம்பந்தமு மவ்வோபாதி யிவனுக்கவச்யாபேசஷித மென்னுமத்தை தர்சிப்பிக்கைக்காக, தத்விஷய ப்ரச்நத்தை யநுவதிக்கிறார் (இரண்டு மமையாதோ? நடுவிற் பெருங்குடி யென்னென்னில்) என்று.

விளக்கம் - இப்படியாக ஆசார்யஸம்பந்தம் இல்லையென்றால் பகவத் ஸம்பந்தமும் கிட்டாமல் போகும் என்பதால், ஆத்மா கரையேற இந்த இரண்டுமே அவசியமாகும் என்று அருளிச்செய்தார். தொடர்ந்து ஆசார்ய ஸம்பந்தம் போன்றே பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தமும் ஜீவாத்மாவுக்கு அவசியம் என்று உணர்த்தும்விதமாக, அதனைக் குறித்து ஒரு வினாவை எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத் ஸம்பந்த ஸ்தாபகமான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், தத் ஸ்தாபிதமான பகவத் ஸம்பந்தமுமாகிற உபயமும் போராதோ, ப்ராப்ய மத்யம பர்வோக்ததயா நடுவிற் பெருங்குடிபோலே யிருக்கிற பாகவதர்களோடு “ஸாத்விகைஸ் ஸம்பாஷணம்” என்கிற ஸம்பந்த மத்தைப் பற்றவேண்டுவ தென்கிறதாகி லென்கை.

விளக்கம் - ஆத்மா கரையேறுவதற்காக பகவத் ஸம்பந்தத்தை நன்றாக ஏற்படுத்தித் தரவல்ல ஆசார்ய ஸம்பந்தமும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் மூலம் நிலையாக்கப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தமும் என்ற இரண்டும் மட்டும் போதாதோ? ஜீவாத்மாவுக்கு அடையத்தக்க பயனாக உள்ள கைங்கர்யம் என்பதற்கு நடுவில் உள்ளது பகவத் கைங்கர்யம் என்பதாகும் (சூர்ணை 411). இது பாகவதர்களுக்குச் செய்யப்படும் தொண்டுகள் ஆகும். ஒரு கிராமத்தில் உள்ள முக்கிய தலைவர்கள் போன்று, “ஸாத்விக ஸாதுக்களுடன் உரையாடுதல்” என்பதான வாக்கியத்திற்கு ஏற்ப உள்ள பாகவதர்களுடைய ஸம்பந்தம் இங்கு எதற்காக வேண்டும் என்ற கேள்வியை எழுப்பிக் கொள்கிறார்.

442. கொடியைக் கொள்கொம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால் வேண்டுமா போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இது வேணும்.

அவதாரிகை - இப்பர்ச்சத்துக் குத்தர மருளிச்செய்கிறார் (கொடியை) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் - கடந்த சூத்திரத்தில் எழுப்பிய கேள்விக்கு இங்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, உபக்நாபேக்ஷமாய் வளருவதொரு கொடியை அதின் பரிணாஹத்துக்கெல்லாம் இடங்கொடுக்கத்தக்க பெரியதொரு உபக்நத்திலே சேர்க்கும்போது, முதலிலே அது தன்னோடே சேர்க்கப் போகாமையாலே தரைப்படாமல் முந்துறதான் இதுக் காசர்யமாய்க் கொண் டணுகி நின்று தன்னோட்டை யந்வயமுகேந கொள் கொம்பிலே நொழுந்துவிக்கும் சுள்ளிக்காலபேக்ஷிதமாமாப்போலே, கோல்தேடி யோடுங் கொழுந்துபோலே அபிமுகனான விச்சேதநன் ஆச்ரித ரத:பதியாம லுத்தரிப்பிக்கும் மஹதாசர்யமான ஆசார்யன் திருவடிகளில் அந்வயிக்கும்போது, முதலிலே ததந்வயம் ஸித்திக்கை அரிதாகையாலே முந்துறத் தாங்க ளாலந்நராய் நின்று தங்கனோடே யிணக்குவித்து அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்க்கும் பாகவதர்க ளோட்டை ஸம்பந்த மவச்யா பேக்ஷித மென்கை.

விளக்கம் – ஒரு கொடியானது வளரும்போது அது படர்வதற்கு இடம் அளிக்கவல்ல ஒரு பந்தலை அமைத்து அதில் அந்தக் கொடியைச் சேர்ப்பார்கள். ஆனால் அந்தப் பந்தலில் கொடியைத் தொடக்கத்திலேயே சேர்க்க இயலாது என்பதால், கொடி முதலில் தரையில் துவண்டு விழாமல் இருப்பதற்காக, முதன்முதலில் அது படர்வதற்கு இடம் கொடுப்பதாகவும், தன்னுடைய தொடர்பு மூலம் அந்தக் கொடியானது தன்னைப் பற்றிக் கொண்டு அந்தப் பந்தலில் ஏற உதவி செய்வதாகவும் உள்ளது எதுவென்றால் அந்தப் பந்தலைத் தாங்கி நிற்கும் சுள்ளிக்கால்கள் (பந்தலின் கால்கள்) ஆகும். இங்கு இந்தச் சுள்ளிக்கால்கள் தேவைப்படுவது போன்று, பாகவத ஸம்பந்தம் அவசியம் என்பதை அடுத்து உரைக்கிறார். இரண்டாம் திருவந்தாதி (27) – கோல் தேடி ஓடும் கொழுந்து போலே - என்பதற்கு ஏற்ப, தன்னை அண்டிய அடியார்களுக்கு எந்தவிதமான தாழ்ச்சியும் வராத விதத்தில் அவர்களைக் கரையேற்றவல்ல கொடிக்கம்பு போன்றுள்ள ஆசார்ய ஸம்பந்தம் என்பதைப் பெற இந்தச் சேதனன் முயல்கிறான். அது கிட்டுவதற்கு அரிதாக உள்ளதால், முதலில் தங்களோடு சேர்ந்து கொண்டு அதன் மூலம் ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை ஏற்படுத்தவல்ல பாகவத ஸம்பந்தம் என்பது அவசியமாகிறது என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - இப்படி ஆசார்யாந்வயத்துக்கடி பாகவதர்களாகில், (ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே) என்பானென் னென்னில்; அதுக்குக் குறையில்லை. பாகவதாந்வயந்தனக்கடி யவனாகையாலே; ஆபிமுக்ய பர்யந்தமாகத்தானே க்ருஷி பண்ணிக் கொண்டு வந்து பின்னை பாகவதர்களோடே யிணக்கி அவ்வழியாலேயிறே யவன்றான் ஆசார்ய விஷயத்திலே சேர்ப்பது; இது இத்தனையும் இவரருளிச் செய்த த்ருஷ்டாந்தத்திலே ஸித்தம். எங்ஙனே யென்னில்; சேதநனை கொடியினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், ஆசார்யனை கொள்கொம்பினுடைய ஸ்தாநேயாகவும், பாகவதர்களை சுள்ளிக்காலினுடைய ஸ்தாநேயாகவு மருளிச்செய்கையாலே, கர்ஷகனா யிருப்பா னொருவன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக முதலிலே வித்தை யிட்டு முளைப்பித்து கொழுந்து சரிக்குமளவும் வளர்த்துக்கொண்டு போந்ததொரு கொடியை, இதுக்கினி ஓர் உபக்நம் வேணுமென்று தானே உபக்நமும் தேடி அதிலே சென்றேறுகைக்கு சுள்ளிக்காலும்

நாட்டி இவ்வழியாலே உபக்நத்திலே சேர்க்குமாப்போலே, ஸர்வசேஷியான ஸர்வேச்வரன் ஸ்வப்ரயோஜநார்த்தமாக இச்சேதநனை முதலிலே ஸ்ருஷ்டித்து, “ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம்” இத்யாதிபடியே க்ரமேணாபிமுக்ய பர்யந்தமாக விளைத்து இவனுக்கோ ராசார்யனையும் இன்னானென்றுதானே திருவுள்ளம் பற்றி, அவனோடே சேர்க்கும் பாகவதர்களோடே முதலந்வயிப்பித்து, அவ்வழியாலே ஆசார்ய விஷயத்திலே அந்வயிப்பிக்கு மென்னுமிடம் தோற்றுகையாலே, கொள்கொம்பிலே யேறவிட்ட கர்ஷகனுக்கே அந்தக் கொடியாலுள்ள ப்ரயோஜநமாமாப்போலே, ஆசார்ய விஷயத்தி லீச்வரன் சேர்த்த சேதநனா லுள்ள ப்ரயோஜநமு மீச்வரனதே யென்னுமிடமும் பலிதம். இனி அசேதநமான கொள்கொம்பு போலன்றியே சேதநோத்தமனான இவ்வாசார்யன் றானும் பரஸம்ருத்தயேக பரனாகையாலே, ஸ்வசேஷியான வீச்வரனுடைய ப்ரயோஜநமே ஸ்வப்ரயோஜநமாக நினைத்திருக்குமிறே.

விளக்கம் - இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிட்டுவது பாகவதர்களால் மட்டுமே என்று உரைத்தால், சூர்ணை 425ல் - ஆசார்ய லாபம் பகவானாலே - என்று எப்படிக் கூறப்பட்டது? இதற்கு விடை அளிக்கிறார் - அது தவறில்லை. பாகவதர்களுடன் சேர்க்கையை ஏற்படுத்துவது பகவானே ஆகிறான் என்பதால் ஆகும். நல்லவர்களுடன் ஸம்பந்தம் ஏற்படுதல் என்பதை ஸர்வேச்வரன் தானாகவே ஜீவனுக்கு உண்டாக்கி, பின்னர் பாகவதர்களுடன் சேர்த்து வைத்து, அதன் பின்னர் அந்த ஜீவனை ஆசார்யனிடம் சேர்க்கிறான். இந்தக் கருத்து அனைத்தும் மேலே இவர் அருளிச்செய்த பந்தல், சுள்ளிக்கால் என்ற உதாரணத்தில் வெளிப்படை ஆகும். எப்படி? ஜீவனைக் கொடியாகவும், ஆசார்யனைக் கொள்கொம்பாகவும், பாகவதர்களைச் சுள்ளிக் காலாகவும் கொள்வதன் மூலம் ஆகும். ஒரு உழவன் தனது பயனுக்காக முதலில் விதையை விதைத்து, கொழுந்து விடும்படியாக ஒரு செடியை வளர்க்கிறான்; ஒரு கட்டத்தில், “இந்தச் செடிக்கு இனி கொள்கொம்பு வேண்டும்”, என்று எண்ணியவனாக, தானே ஒரு கொள்கொம்பை வைத்து, அதில் அந்தச் செடி பற்றிக் கொண்டு ஏறும்விதமாகச் சுள்ளிக்கால்களை நட்டு, அதன் மூலம் மூலம் அந்தச் செடி பந்தலில் சேரும்படிச் செய்கிறான். இதே போன்று அனைத்து உயிர்களுக்கும் எஜமானனாகிய ஸர்வேச்வரன் தனக்குப் பயன்படுவதற்காக ஜீவனைப் படைக்கிறான். பின்னர் சூர்ணை 435ல் கூறப்பட்ட

- ஈச்வரஸ்ய ச ஸௌஹார்த்தம் - என்ற ச்லோகத்தில் கூறியபடி, ஆபிமுக்யம் என்பதான ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு என்பது முடிய ஜீவாத்மாவுக்கு ஏற்படுத்துகிறான். அடுத்து இவனுக்கு இன்னவர் ஆசார்யன் என்று தனது திருவுள்ளத்தில் தீர்மானிக்கிறான். அந்த ஆசார்யனிடம் சேரவைக்கும் பாகவதர்களுடன் முதலில் இந்த ஜீவாத்மாவைச் சேர்க்கிறான். அவர்கள் மூலம் ஆசார்யனிடம் சேர்ப்பிக்கிறான். இந்தக் கருத்து மிகவும் தெளிவாக அந்த உதாரணம் மூலம் விளங்கும். ஆக கொள்கொம்பில் படரவிட்ட கொடியானது உழவனுக்கு உதவுவது போன்று, ஆசார்யனோடு ஸர்வேச்வரனால் சேர்க்கப்பட்ட ஜீவாத்மாவால் உண்டாகும் பயன் என்பது ஸர்வேச்வரனுக்கே ஆகிறது என்று கருத்து. அறிவு இல்லாத பந்தல் போன்று அல்லாமல், சிறந்த அறிவுள்ள இந்த ஆசார்யன், மற்றவர்களுடைய நலம் என்பதை மட்டுமே சிந்திப்பவர் என்பதால், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஏற்படும் பலனையே தனது பலனாகவும் கொள்ளுவார் அல்லவோ?

443. ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக் கொண்ட இவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாந மொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்கும்.

அவதாரிகை - இனி (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி, (ஆசார்யபிமாநமே யுத்தாரகம்) என்னுமளவாக, இப்படி ததீயர் முன்னாகப் பற்றப்படும் ஸதாசார்யனுடைய அபிமாநமே உஜ்ஜீவநத்துக்கு உசிதோபாயமென்னு இப்ப்ரபந்த தாத்பர்யத்தை ப்ரகாசிப்பித்தருளுகிறார். பெருவிலையான ஆபரணத்துக்கு நாயகக்கல்போலே யாய்த்து வசநபூஷணத்துக்கு இப்ப்ரதேசம் நாயகரத்நமா யிருக்கும்படி. இத்தனையு மருளிச் செய்கையைப் பற்ற அதிஷ்டிகையிட்டுக் கொண்டு வந்தது கீழடங்கலும்; மேலடங்கலும் இதில் நிஷ்டையை ஸ்தாபிக்கிறது. இதில் ப்ரதமத்திலே, இவ்வர்த்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தமென்று ஸர்வரும் விச்வஸிக்கைக்குடலாக இது தமக்கு ஆப்தோபதேசலப்த மென்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வாபிமாநத்தாலே) என்று தொடங்கி.

விளக்கம் – அடுத்து “ஸ்வாபிமாநத்தலே” என்று தொடங்கும் இந்தச் சூர்ணை முதல், “ஆசார்ய அபிமாநமே உத்தாரகம்” என்றுள்ள சூர்ணை 447 முடிய உள்ள சூர்ணைகள் மூலம், இவ்விதமாக பாகவதர்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு பற்றப்படும் சிறந்த ஆசார்யனுடைய அபிமானம் என்பதே ஜீவன் கரையேறுவதற்கான உபாயம் என்று இந்த ப்ரபந்தம் மூலம் வெளிப்படும் கருத்தை உணர்த்துகிறார். மிகுந்த விலையுள்ள ஓர் ஆபரணத்திற்கு நடுவில் பதிக்கப்படும் உயர்ந்த இரத்தினங்கள் போன்று இந்தப் பகுதி ஸ்ரீவசனபூஷணத்துக்கு உள்ளது (“இந்த பகுதி” என்பது சூர்ணை 447ல் உள்ள “ஆசார்ய அபிமானமே” என்று தொடங்கி உள்ள சூர்ணைகளைக் குறிக்கும்). இந்தப் பகுதியில் இந்த அர்த்தத்தை அருளிச்செய்யும் விதமாகவே, அவதாரிகை தொடக்கமாக இதுவரை உள்ள பகுதிகளிலும், இனி வர உள்ள பகுதிகளிலும் (சூர்ணை 447க்கு மேலே உள்ளவை), இந்த ஆசார்ய நிஷ்டையை நிலைநாட்டுகிறார். இவ்விதம் கூறத் தொடங்கும்போது, முதலில் இந்த அர்த்தமானது நம்மாழ்வார் தொடக்கமான சிறந்த ஸம்ப்ரதாயத்தால் வந்தது என்பதை அனைவரும் நம்பவேண்டும் என்பதற்காக, இது தனக்கு மிகவும் நம்பத் தகுந்தவர்களுடைய உபதேசத்தால் கிட்டியதாக அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, அநாதிகாலம் ‘நானே யெனக்கு நிர்வாஹகன்’ என்றிருக்கும் தன்னுடைய துரபிமாநத்தாலே, ‘இவன் நமக்கு சேஷம், இவன் கார்யம் நமக்கே பரம்’ என்று தன்னை உஜ்ஜீவிப்பிக்கைக்குடலான ஈச்வராபிமாநத்தை அழித்துக்கொண்ட இவனுக்கு, துர்கதியே பற்றாசாக அங்கீகரித்து தன்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணிப்போரும் பரமதயாளுவான ஆசார்யன், “இவன் நம்முடையவன்” என்றபிமாநித்திருக்கு மந்த அபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை என்று, ஸகல சாஸ்த்ரஸாரவிதக்ரேஸரரான நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே பழுக்க ஸேவித்து ததேக பரதந்த்ரராய் ஸகல சாஸ்த்ர தாத்தப்ரயங்களையும் அவரருளிச் செய்யக்கேட்டு தந்நிஷ்டராயிருக்கும் நம்முடைய ஆசார்யரான பிள்ளை, தஞ்சமாகப் பலகாலு மருளிச் செய்யக் கேட்டிருக்கையா யிருக்குமென்றபடி. ஆகையால், ஆசார்யாபி மாநமே இவ்வாத்மாவுக் குஜ்ஜீவநோபாய மென்று கருத்து.

விளக்கம் - எல்லையற்ற காலமாக “நானே எனக்கு எஜமானன்” என்று எண்ணியபடி தவறான சிந்தனைகளுடன் கூடிய ஜீவாத்மா, அந்தத் தவறான எண்ணத்தால், “இந்த ஜீவாத்மா நமக்கு அடிமைப்பட்டவன், இவனுடைய செயல்கள் அனைத்தையும் நிறைவேற்றிக் கொடுப்பது நமது கடமை” என்று ஜீவாத்மாவைக் கரையேற்றக் காரணமாக உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய க்ருபையை அழித்துக் கொள்கிறான். இப்படியாக உள்ள ஜீவாத்மாவின் பரிதாபமான நிலையைக் கண்டு, அவனைத் தனது சிஷ்யனாக ஏற்றுக்கொண்டு இவனைக் கரையேற்றுவதே தனது கடமை என்று ஆசார்யன் உள்ளார். இப்படியாக மிகவும் கருணையுடன் “இந்த ஜீவாத்மா நம்மைச் சேர்ந்தவன்” என்று எண்ணும் ஆசார்ய அபிமானம் தவிர கரையேற வேறு வழியில்லை என்று, அனைத்து சாஸ்த்ரங்களின் பொருளை அறிந்தவர்களின் தலைவரான நம்பிள்ளைக்கு நீண்ட நாட்கள் சிஷ்யராக இருந்து, நம்பிள்ளைக்கு மட்டுமே அடிமையாக நின்று வரும், அனைத்து சாஸ்த்ரங்களின் பொருளையும் நம்பிள்ளை அருளிச்செய்யக் கேட்டு அவற்றில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டபடி ஆழ்ந்துள்ளவரும், நமது ஆசார்யராக உள்ளவரும் ஆகிய வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையானவர் அனைவருக்கும் தஞ்சமாகப் பலமுறை அருளிச்செய்யக் கேட்டுள்ளேன் என்று கருத்து. ஆகவே ஆசார்யனுடைய க்ருபையே இந்த ஜீவாத்மா கரையேறத் தேவையான உபாயம் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 140)

2-5-5 ஆரா வழதமாய் யல்லாவி யுள்கலந்த

காரார் கருமுகில்போல் என்னம்மான் கண்ணனுக்கு

நேராவாய் செம்பவளம் கண்பாதம் கைகமலம்

பேரார நீண்முடிநாண் பின்னு மிழை பலவே

பொருள் - எல்லையற்ற இன்பம் அளிக்கவல்ல அமிர்தமாக உள்ளவனும், “ஒரு பொருள்” என்று மதிப்பதற்கு எந்தவிதமான தகுதியும் இல்லாத என்னுடைய மனதில் கலந்தவனும், மழைக்காலத்தில் பரிபூர்ணமான கார்மேகம் போன்றவனும், எனக்கு ஸ்வாமியும் ஆகிய க்ருஷ்ணனுக்கு - சிவந்த பவழங்கள் அதரத்திற்கு ஒப்பாகாது; தாமரை மலர்கள் திருக்கண், திருவடிகள் மற்றும் திருக்கரங்கள் ஆகியவற்றுக்கு ஒப்பாகாது. அவனிடம் பெரிய மாலைகள், உயர்ந்த க்ரீடங்கள், அரைஞாண் கயிறு, பலவிதமான ஆபரணங்கள் பல உள்ளன.

அவதாரிகை - இத்தனை போதும் தாமரையை சிசுஷித்து உபமாநமாகச் சொல்லிப் போந்தார்; விஷயத்திலே அவகாஹித்தவாறே நேர்கொடு நேரே உபமாநமாய் நின்றதில்லை; அவற்றைக் கழித்து உபமேயந்தன்னையே சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை தாமரை மலரைச் சிறிதாவது அவனுடைய அவயவங்களுக்கு உபமானமாகக் கூறிவந்தார். ஆனால் அவனை மேலும் நன்றாக ஆராய்ந்தபோது, அவை அவனுக்கு நேரான உபமானம் இல்லை என்று உணர்த்தினார். ஆகவே

அவற்றை நீக்கிவிட்டு, உபமேயமான அவயவங்களையே நேரடியாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (ஆராவமுதமாய்) எப்போதும் புஜியாநின்றாலும் மேன்மேலெனத்ருஷ்ணையை விளைக்கும் அம்ருதம்போலே நிரதிசய போக்யனாய். (அல் ஆவியுள் கலந்து) இப்படி போக்யம் குறைவற்றால், போக்தாக்களும் அதுக்கு அநுரூபமாகப் பெற்றதோ? (அல்லாவி) ஒரு வஸ்துவாக எண்ணவொண்ணாத என்னுடைய ஆவியோடே கிடர் வந்து கலந்தது! தன்னையும் அறிந்திலன், என்னையும் அறிந்திலன். (அல் ஆவி) அசித்திற்காட்டில் தம்மைக் குறைய நினைத்தபடி. அசித்துக்கு இழவில்லையே; தன் ஸ்வரூபத்திலே கிடந்ததே; சேதனனாயிருந்து வைத்து ஜ்ஞாந பலமில்லாமையாலே அசித்திற் காட்டில் தம்மைக் குறைய நினைத்திருக்கிறார். (உள்கலந்த) பெருமக்களுள்ளவரான நித்யஸூரிகளளவில் கலக்குமாபோலேதான் கலந்தானோ? என்னை ஆராவமுதாக நினைத்து, என்னளவாகத் தன்னை நினைத்துக் கிடர் கலந்தது. (உள்கலந்த) “ஏகதத்வம்” என்னலாம்படி கலந்தானாயிற்று.

விளக்கம் - (ஆராவமுதமாய்) - எத்தனை அனுபவித்தாலும் மேன்மேலும் விருப்பத்தை உண்டாக்கும் அமிர்தம் போன்று எல்லையில்லாத இன்பம் அளிப்பவன். (அல் ஆவியுள் கலந்து) - அவனுடைய உயர்த்தியைக் கூறிய பின்னர் தன்னுடைய தாழ்வை வெளிப்படுத்தும்விதமாக அடுத்து உரைக்கத் தொடங்குகிறார். அதாவது குறைவில்லாத இன்பம் உண்டு என்றாலும், அதற்குத் தகுதியான அனுபவிப்பவர்கள் உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அளிக்கிறார். (அல் ஆவி) - அல்லாத ஆவி. “இது ஒரு பொருள்” என்று கூற இயலாத என்னுடைய ஆவியுடன் வந்து கலந்தான். தனது உயர்த்தியும், எனது தாழ்ச்சியும் அறியாமல் வந்து கலந்தான். (அல் ஆவி) - ஆவி என்ற பதம் மிகவும் தாழ்ந்த சொல்லாகும். அசித் வஸ்துவைக் காட்டிலும் தன்னைத் தாழ்வாக உரைத்தார். எப்படி? அசித் வஸ்துக்களுக்கு “இத்தனை காலம் நாம் உயர்ந்த இவனை அடையாமல் இழந்தோம்” என்று எண்ணும் அறிவு இல்லை; ஆகவே அவை எதனையும் இழக்கவில்லை. ஆனால் தனது ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு இயல்பாகவே ஞானம் உள்ளபோதிலும் இழந்து கிடந்ததால், அசித்தைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவர் என்று

கூறுகிறார். சேதனனாக உள்ளபோதிலும் ஞானம் மறைந்த காரணத்தால் இவ்விதம் உரைக்கிறார். (உள் கலந்த) - இங்கு இரண்டு பொருள் கொள்ளலாம். மிகுந்த தாகம் எடுத்தவர் ஒரு குளத்தில் ஓடிச் சென்று குதிப்பது போன்று என்னுடன் கலந்தான் அல்லது இரண்டும் ஒரே பொருள் என்று கருதும் விதமாகக் கலந்தான் என்று கூறலாம். மிகவும் உயர்ந்தவர்களான நித்யஸூரிகளுடன் கலப்பது போன்று என்னுடன் கலந்தானோ? அல்ல; என்னை அவன் போன்று ஆராவமுதமாக எண்ணிக்கொண்டும், அவனை என் போன்று ஏதும் இல்லாதவன் என்று எண்ணிக்கொண்டும், தன்னைத் தாழ்த்தியபடி அல்லவோ கலந்தான்? (உள்கலந்த) - எனது ஆவியும் அவனும் இரண்டு பொருள் அல்ல, ஒரே பொருள் என்று தோன்றும்படியாகக் கலந்தான்.

வ்யாக்யானம் - அவன் இப்படி கலந்தாமை நீர் என்கொண்டு அறிந்தது? என்னில்; வடிவிலே தொடை கொண்டேன் என்கிறார். (காரார் கருமுகில்போல்) என்னோட்டைக் கலவி “பெறாப்பேறு” என்னுமிடம் தன் வடிவிலே தோற்ற இராநின்றான். கார்காலத்தில் ஆர்ந்த கருமுகில்போல் என்னுதல்; காரென்று - கறுப்பாய், கருமை மிக்க முகில் என்னுதல். இவ்வடிவையுடையவன் கிடீர் என்னோடே வந்து கலந்தான் என்கிறார். (என் அம்மான் கண்ணனுக்கு) அவ்வடிவழகாலே என்னை எழுதிக்கொண்ட க்ருஷ்ணனுக்கு. (நேரா வாய் செம்பவளம்) பவளமாகில் சிவந்தன்றோ இருப்பது? என்னில்; ப்ரவாளத்தை ஸ்படிக ஸ்தாந்திலேயாக்கி அவ்வருகே சிவந்த பவளத்தைக் கற்பித்தால், அப்படி சிவந்த பவளமாயிற்று ஜாதியாகத் திருப்பவளத்துக்கு ஒப்பாகாதது. (கண் பாதம் கை கமலம் நேரா) குளிர நோக்கின கண். நோக்குக்குத் தோற்று விழும் திருவடிகள். திருவடிகளிலே விழுந்தாரை எடுத்தணைக்கும் கை; இவற்றுக்குத் தாமரை ஜாதியாக ஒப்பாகா. (பேர் ஆரம்) “பெரிய வரை மார்பில் பேராரம்” என்கிறபடியே, திருக்கழுத்துக்கு இருமடியிட்டுச் சாத்த வேண்டும்படியான ஆரம். (நீள்முடி) ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருவபிஷேகம். (நாண்) விடுநாண். (பின்னும் இழை பலவே) அநுபவித்துப் போமித்தனை போக்கி, என்னால் சொல்லித் தலைக்கட்டப்போமோ?

விளக்கம் – “அவன் இவ்விதம் உம்முடன் வந்து கலந்ததை நீவீர் எப்படி அறிந்து கொண்டீர்?” என்று ஆழ்வாரிடம் சிலர் கேட்டனர். இதற்கு விடை அளிக்கிறார். “என்னுடைய உள்ளே அவன் கலந்தான் என்பதை அவனுடைய திருமேனி மூலம் அறிந்து கொண்டேன்”, என்கிறார். (காரார் கருமுகில்போல்) - என்னுடைய உள்ளே கலந்தவுடன் கார்மேகம் போன்று ஆனான். என்னுடன் கிட்டிய சேர்க்கை என்பது கிட்ட இயலாத ஒன்று என்று எண்ணியவனாக, அந்த எண்ணம் தனது வடிவத்தில் வெளிப்படும்படியாக நின்றான். “மழைக்காலத்தில் எழுந்த கருமேகம் போன்று” என்று கருத்து. கார் என்றால் கருப்பு; கருத்த கார்மேகம் போன்று எனக் கருத்து. இப்படிப்பட்ட அழகான வடிவம் உள்ளவன் அல்லவோ என்னுள் வந்து கலந்தான்? (என் அம்மான் கண்ணனுக்கு) - இப்படிப்பட்ட அழகான வடிவத்தின் மூலம் “நான் அவனுக்கு அடிமை” என்று என்னிடம் எழுதி வாங்கிக் கொண்ட க்ருஷ்ணனுக்கு. (நேரா வாய் செம்பவளம்) - அவனுடைய திருவாய்க்கு பவளம் சமம் ஆகாது. பவளம் என்றாலே சிவந்து காணப்படும்; இப்படி உள்ளபோது “செம்பவளம்” என்று ஏன் கூறவேண்டும்? அதாவது பவளத்தை ஒரு ஸ்படிகத்தில் வைத்து, அதனருகில் வேறு ஒரு பவளத்தை வைக்கும்போது உண்டாகும் அடர்ந்த சிவப்புடன் காணப்படும் பவளம் கூட அவனுடைய திருவாய்க்கு ஒப்பாகாது என்று கருத்து. (கண் பாதம் கை கமலம் நேரா) - குளிரும்படியாக நோக்கும் திருக்கண்கள். அந்தப் பார்வைக்குத் தோற்றுப்போய், மயங்கி விழுகின்ற திருவடிகள். இவ்விதம் திருவடிகளில் விழுந்தவர்களை விரைந்து வாரி எடுத்துக்கொண்டு அணைத்துக் கொள்ளும் திருக்கரங்கள். இவை எதற்கும் தாமரை மலர் ஒப்பாகாது. (பேர் ஆரம்) - ஆரம் என்றால் முத்துமாலை. மூன்றாம் திருவந்தாதி (55) - பெரிய வரை மார்பில் பேராரம் - எல்லை காண இயலாத பெரிய மாலை போன்ற திருமார்பில் இரண்டு மடிப்பாக மடித்து அணிவிக்க வேண்டியதாக உள்ள முத்துமாலையை அணிவித்து - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, இரண்டாக மடித்து அணிவிக்கவேண்டிய அளவிற்கு பெரிய முத்துமாலை. (நீள் முடி) - இவனே ஸர்வேச்வரன் என்பதை மறைமுகமாக உணர்த்தும் க்ரீடம். (நாண்) - அரைநாண். (பின்னும் இழை பலவே) - அனுபவித்துக் கொண்டே நிற்பது அல்லாமல், என்னால் கூறி முடிக்கமுடியுமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 1)

வேதப்பிரான் பட்டர் அருளிச்செய்த தனியன்கள்

1. முன்னை வினையகல மூங்கில் குடியமுதன்

பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும் என்னுடைய

சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன் தென்புலத்தார்க்கு

என்னுக் கடவுடையேன் யான்.

பொருள் - மூங்கிற்குடி என்னும் குலத்தில் அவதரித்தவராகிய திருவரங்கத்தமுதனாரின் அழகான திருவடித் தாமரைகள் இரண்டையும் என்னுடைய தலைக்கு அலங்காரமாகச் சேர்த்துக் கொண்டேன். இதனால் எனது பாவகர்மங்கள் அனைத்தும் அகன்று போகும்படி ஆனது. இவ்விதம் பாவங்கள் நீங்கிய பின்னர், யமபுரியில் உள்ள யமதூதர்களிடம், எனது கர்ம அனுபவம் காரணமாக நான் அகப்படுவேனா? (மாட்டேன்)

பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச்செய்த தனியன் வ்யாக்யானம்

அவதாரிகை - ப்ராத்தநகர்ம நிவ்ருத்யர்த்தமாக, அபிஜாதரான அமுதனார் திருவடிகளைச் சிரோ பூஷணமாகத் தரித்தேன்; ஆகையால் கர்மபலாநுபவம் பண்ணுவிக்கும் யமாதிகளுக்கு என்னோடு என்ன ப்ராப்தி யுண்டு என்கிறது.

விளக்கம் – பூர்வ கர்மவினைகள் அனைத்தும் நீங்கும்விதமாக மிகவும் உயர்ந்த குலத்தில் அவதரித்தவரான ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளை எனது தலைக்கு ஆபரணமாக ஏற்றுக்கொண்டேன்; இதன் காரணமாக கர்மபலன்களை அனுபவிக்கும்படி செய்யும் யமன் போன்றவர்களுக்கு என்னுடன் எந்தவிதத்தில் தொடர்பு ஏற்படும் (அல்லது என்ன அடைய விதி ஏது) என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (முன்னை வினையகல) “முன்னருளு மாரியனால்” என்றாரிறே வாதிகேஸரி அழகிய மணவாளச்சீயரும்; அப்படியே அநாதிகாலார்ஜித கர்மங்கள் அகன்று போக, பாவமெல்லாம் அகன்று என்னை விட்டுப்போக அது எத்தாலேயென்ன, அமுதன் கால் தலைப்பட்டாதாலே யென்கிறது. மூங்கில்குடியமுத னித்யாதியாலே. மூங்கில் குடியாவது, “வேயர் தங்கள் குலம்” என்னுமாபோலே இவர்க்கு மூங்கில் குடியாயிற்று. அக்குடியிலே அவதரித்த அமுதனாருடைய, (பொன்னம் கழல் கமலப் போதிரண்டும்) ஸ்ப்ருஹணீயமாய் அழகியதாயிருக்கிற திருவடித் தாமரைப் பூவிரண்டையும் (என்னுடைய சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன்) அவருடைய சென்னிக்கணி இராமாநுசனடிப்பூ; என்னுடைய சென்னிக்கணி இவையாயிற்று. (சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன்) தலைக்கலங்காரமாகச் சேர்த்தேன். “செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து” என்னுமாபோலே. அங்கு ப்ரார்த்தனை; இங்கு க்ருதார்த்ததை. அத்தால், (தென்புலத்தார்க்கு) யமபுரவாஸிகளான யமகிங்கரர்களுக்கு. (என்னுக் கடவுடையேன்) இனி யேதுக்காகக் கர்மபலாநுபவத்துக்குக் கடவேன்? கர்மஷயம் பிறந்தவாறே பலாநுவமில்லையிறே. ஆகையாலே கர்மபலாநுபவம் பண்ணுவிப்பார்க்குக் கர்த்தவ்யமில்லை. “பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து என் சென்னித் திடரில் பாதவிலச்சினை வைக்கையாலே”, “தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி வைத்த விலச்சினை மாற்றித் தூதுவரோடி யொளித்தார்”; அத்தாலே “என்னுக் கடவுடையேன் யான்” என்கிறது. “என் பெய்வினை தென்புலத்தில் பொறித்த அப்புத்தகச் சும்மை பொறுக்கியபின்” என்னக் கடவதிறே. (யான்) பொன்னங் கழற்கமலப் போதிரண்டும் என்னுடைய சென்னிக்கணியாகச் சேர்த்த யானென்றபடி.

விளக்கம் - (முன்னை வினையகல) - எல்லையற்ற காலமாகச் சேர்த்து வைத்துள்ள கர்மங்கள் அனைத்தும் விலகியது, அனைத்து பாவங்களும் என்னை விட்டு அகன்று போனது - இது எப்படி என்றால், திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளில் சேர்ந்ததால் ஆகும் என்கிறார். மூங்கில்குடி என்றால் என்ன? பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-4-15) - வேயர் தங்கள் குலம் - என்று ஆழ்வார் கொண்டாடுவது போன்று இவருக்கு மூங்கில்குடி ஆனது. இந்தக் குலத்தில் அவதரித்த திருவரங்கத்தமுதனாருடைய, (பொன்னம் கழல் கமலப் போதிரண்டும்) - பொன் போன்ற அழகான திருவடித்தாமரை மலர் இரண்டையும். (என்னுடைய சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன்) - திருவரங்கத்தமுதனாரின் தலைக்கு அழகு இராமாநுசருடைய திருவடித்தாமரைகள், எனது தலைக்கு அழகு திருவரங்கத்தமுதனாரின் திருவடித்தாமரைகள். (சென்னிக் கணியாகச் சேர்த்தினேன்) - அவற்றை எனது தலைக்கு அலங்காரமாகச் சேர்த்துக்கொண்டேன். திருவாய்மொழி (2-6-1) - செம்மாபாத பற்புத்தலை சேர்த்து - என்பது போன்று ஆகும். திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார் பிரார்த்தனை செய்கிறார், இங்கு இவர் நிறைவேற்றுகிறார். இதன் காரணமாக, (தென்புலத்தார்க்கு) - தெற்குத்திசையில் உள்ள யமபுரத்தில் வசிக்கும் யமகிங்கரர்களுக்கு. (என்னுக் கடவுடையேன்) - இனி நான் கர்மபலனை அனுபவிப்பதற்காக ஆளாவேனோ? கர்மங்கள் தேயத் தொடங்கிய பின்னர் பலன் அனுபவிக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவோ? ஆகவே கர்மபலனை அனுபவிக்கும்படிச்செய்யும் செயல்பாடு அவர்களுக்கு இல்லை. கீழே உள்ள வரிகளில் கூறப்பட்ட காரணங்களாலும் ஆகும்.

- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - பீதகவாடைப் பிரானார் பிரமகுருவாகி வந்து என் சென்னித் திடரில் பாதவிலச்சினை வைக்கையாலே
- பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-8) - தென்புலக்கோன் பொறியொற்றி வைத்த விலச்சினை மாற்றித் தூதுவரோடி யொளித்தார்

(யான்) - பொன் போன்ற திருவடித் தாமரைமலர்கள் இரண்டையும் தனது தலைக்கு ஆபரணமாகச் சூட்டிக் கொண்ட நான்.

வ்யாக்யானம் - (என்னுக் கடவுடையேன்) என்னுக்கு என்கிற குகரம் கடைக்குறைத்தலாயிருக்கிறது. (கடவுடையேன்) - ஏதுக்காக ப்ராப்தியுடையே னென்றபடி. அமிர்த்தத்துக்கும் விஷத்துக்கும் சேர்த்தியில்லாதாப்போலே திருவரங்கத் தமுதனார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தமுடையார்க்கும் தென்புலக்கோடியார்க்கும் என்ன சேர்த்தியுண்டு. “அரங்கமாநகருளானே - நின்னாமங்கற்ற வாவலிப் புடைமை கண்டாய் - நமன்றமர் தலைகள் மீதே - நாவலிட்டுழி தருகின்றோம்” என்றும், “அரங்கமென் றழைப்பாராகில் பொறியில் வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே” என்றும், “ந ச ஜ்ஞாநஸ்ய ஸங்கோசம் ந சைவயமகோசரம், தஸ்மாத் ரங்க மஹாபுண்யம் கோநஸேவேத புத்திமாந்” என்றும், “ந கலு பாகவதா யமவிஷயம் கச்சந்தி” என்றும் சொல்லக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (என்னுக் கடவுடையேன்) - “என்னுக்கு” என்பது “என்னுக்” என்று குறைந்துள்ளது. (கடவுடையேன்) - அந்த யமதூதர்களுக்கு நான் எதற்காக அடையும் இடமாக இருப்பேன்? இருக்கமாட்டேன் என்று கருத்து. அமிர்தம் மற்றும் விஷம் ஆகிய இரண்டிற்கும் ஸம்பந்தம் இல்லாதது போன்று, திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளில் ஸம்பந்தம் உள்ளவர்களுக்கும் தெற்குத் திசையில் வசிக்கும் யமகிங்கரர்களுக்கும் சேர்க்கை இல்லை. கீழே உள்ள பல வரிகளை இங்கு ஒப்பு நோக்குக:

- திருமாலை - அரங்கமாநகருளானே - நின்னாமங்கற்ற வாவலிப் புடைமை கண்டாய் - நமன்றமர் தலைகள் மீதே - நாவலிட்டுழி தருகின்றோம்
- திருமாலை - அரங்கமென் றழைப்பாராகில் பொறியில் வாழ் நரகமெல்லாம் புல்லெழுந் தொழியுமன்றே
- ந ச ஜ்ஞாநஸ்ய ஸங்கோசம் ந சைவயமகோசரம், தஸ்மாத் ரங்க மஹாபுண்யம் கோநஸேவேத புத்திமாந் - ஸ்ரீரங்கத்தில் வசிக்கும் ஞானிகளுக்கு ஞானத்தில் சுருக்கம் ஏற்படுதல் என்பது கிடையாது. அவர்கள் யமனுக்கு வசப்படுவதும் இல்லை. எனவே மிகவும்

புண்யசேஷத்ரமான ஸ்ரீரங்கத்தை ஞானம் உள்ள யார்தான் அடைய
விரும்பாமல் இருப்பர்.

- ந கலு பாகவதா யமவிஷயம் கச்சந்தி - பாகவதர்களுக்கு யமனுக்கும்
எந்தவிதமான பொதுவான விஷயமும் இல்லை (தொடர்பு இல்லை).

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்